

โลงผุ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมก่อน เดี่ยวจะลงอุโบสถ

การลงอุโบสถ อุโบสถสามัคคี คือสามัคคีในหมู่ในคณะ ถ้าสามัคคีในหมู่ในคณะ ทำสิ่งใดมีความเห็นในแนวทางเดียวกัน มันอยู่สุขมันอยู่สบาย ใจเวลาอยู่ในท่ามกลางสังฆะ อยู่ในหมู่คณะที่ไว้วางใจกันได้ มันไม่ต้องเสียว้างหลัง ไม่ต้องให้ใครแทง ไม่มีใครแทง

โอ้โฮ! เวลาใครแทงนะ แล้วเวลาใครแทง มันเป็นเรื่องของกิเลส เป็นเรื่องของการอยากเหยียบย่ำทำลายกัน แต่ถ้ามันเป็นสามัคคีอุโบสถ มันอยู่สุขมันอยู่สบาย อยู่สุขมันไม่ระแวงใจ ถ้าไม่ระแวงนะ จะภาวนาก็ได้

เราดูตั้งมานี้แหละ เวลาไปเจอหมู่คณะที่ดึ้นะ ไปกันแล้ว บริหาร ใครเหนื่อยใครล้าหนักก็ผลัดกัน ช่วยเหลือกัน มีผู้เฒ่าไปก็มี มีเด็กไปก็มี สามเณรอย่างนี้ ภูนี้สองชุด เวลาเดินดูตั้งคณะเขาของคนอื่นมาแบกด้วยใจ นี่ไง มันไปแล้วมันสุขมันสบาย มันไม่มีความหวาด ไม่มีความระแวง โอ้ย! มันอยู่กันชื่นใจมาก จะอดจะอยากไม่เป็นไร แต่อดอยากมาก

เวลาอดๆ อยากๆ เพราะอะไร เพราะเราเลือกไปที่สถานที่อย่างนั้น เลือกสถานที่สงบ สถานที่ที่สงบ มันไม่มีบ้านผู้บ้านคนหรรอก ถ้ามีบ้านผู้บ้านคนนะ บิณฑบาต จะบิณฑบาตเดินข้ามภูเขาสองลูก ไม่ไป อดเอา อดเลย ไม่ต้องกิน แต่ภาวนาดี

เวลาภาวนาดี เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นห่วง “ให้ลงมา”

ไม่ ไปจนได้ หาทางไปจนได้ นี่ถ้ามันเป็นสามัคคีธรรม สามัคคีธรรมนะ อยู่เป็นสุขอยู่สบายแล้วมันเป็นประโยชน์อะไร นี่เวลาถ้าไปอยู่หมู่คณะที่ดี

แล้วเวลาถ้าไปอยู่หมู่คณะที่ไว้วางใจไม่ได้ จะอดอาหารยังไม่กล้าอดเลย เพราะอดอาหารแล้ว เขาอดอาหารกัน มีน้ำร้อนน้ำร้อน เราอดอาหารขึ้นมามันเหมือนเข้าไปอยู่ในมุมอับ มุมอับเวลามีอะไรขึ้นมาเราแก้ไขไม่ได้ ใช้ผ่อนเอา ถ้าที่ไหนไว้วางใจไม่ได้ ใช้ผ่อนเอา

ถ้าที่ไหนวางใจได้ โอ้โฮ! สบายมาก ทำแล้วมันรื่นเริงอาจหาญนะ แล้วเขา ภาษาเรา ถ้ามีครูบาอาจารย์นะ ท่านคอยค้ำครองคอยดูแล มันยังมีความสุขเข้าไปใหญ่ นี่พูดถึงว่าเวลาออกอุตงค์นะ

วันนี้จะลงอุโบสถสามัคคี ถ้าเรามีปฏิญญาเสมอกัน มีความเห็นเสมอกัน

เสมอกันตรงไหน

เสมอกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย เราจะต้องมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตายใช้ไหม เราเห็นแล้ว ในภพชาตินี้เราก็เห็นแล้วมันทุกข์ยากอย่างนี้ แล้วเราก็จะมาเกิดทุกข์ยากซ้ำๆ ซากๆ อยู่อย่างนี้ ถ้ามันเกิดมาทุกข์ๆ ยากๆ ซ้ำๆ อยู่อย่างนี้ ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราจะหาทางออกของเรา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราถึงมาบวชไหม มาบวช มาประพฤติปฏิบัติ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติประสบความสำเร็จของท่าน ท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ของเรา ท่านคุ้มครองพวกเราพระเล็กเถรวนน้อย ผู้ที่เข้ามาประพฤติปฏิบัติให้ฝึกหัด ให้มีข้อวัตรในหัวใจของเขา เวลาเขาไปแล้วเขาไปเผชิญกับโลก เขาจะได้มีเกราะมีกำบัง จะสู้กับกระแสสังคมได้ ถ้าสู้กระแสสังคมได้ พระเราไม่เสียๆ ใจ ถ้าพระเราเสีย นี่วัตรร้าง ไม่มีสิ่งใดติดหัวใจไปเลย เวลาใครมาสิ่งใดก็จะโดดเกาะเขาไป

เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้ว คลื่นลูกเก่าซัดขึ้นฝั่งไปแล้ว หายไปแล้ว พวกเราเป็นคลื่นลูกใหม่ คลื่นลูกใหม่มันก็ซัดเข้าสู่คลื่นลูกเก่า มันซัดเข้าไป ซัดเข้าไป คลื่นลูกใหม่ แล้วคลื่นลูกใหม่มันเป็นคลื่นขึ้นมาได้หรือเปล่า มันทำแล้วมันประสบความสำเร็จหรือไม่ มันทำเพื่อประโยชน์ของเราหรือไม่ ถ้ามันประสบความสำเร็จของเราๆ

เวลาทางโลกเขารู้ว่า พวกนี้พวกร้อนผ้าเหลือง

เวลาร้อนผ้าเหลืองนะ พระมันจะสึกไง พอพระมันจะสึก โอ้โฮ! มันอยู่ไม่ได้หรอก บริหารนี่ไม่สนใจเลย เวลาสังเกตพระจะสึกสิ ไม่สนใจเลย

ไอ้อย่างพวกเราคือลูกใหม่ & พรรษา กำลังทำบริหาร ถักแล้วถักอีกๆ ไง กลดของใคร ขาบาตรของใคร พอจะทำ สมัยที่เราบวชใหม่ๆ ไม่มีในท้องตลาด ใครอยากได้สิ่งใดต้องทำกับมือขึ้นมาของตนเอง ไม่มีขายในท้องตลาด

แต่เพราะสังคมวัฒนธรรมประเพณีมันไปเรื่อย พระกรรมฐาน พระกรรมฐานเป็นที่เชิดหน้าชูตา แล้วคนทำบุญกุศลขึ้นไปเขาก็อยากจะไปทำบุญกุศลกับพระป๋าๆ เวลาพระป๋า จะเอาอะไรถวายพระป๋า ในทางธุรกิจเขาก็พยายามประกอบของเขาขึ้นมาจนได้ เดียวนี้ศูนย์ธุรกิจมีครบเลย อยากได้อะไรมีหมดเลย

แต่สมัยเรานะ ทุกอย่างต้องทำเอง กลดก็ไม่มี มีแต่ต้องทำกันเองทั้งสิ้น พอทำกันเองๆ ทำกันเองมันฝึกหัดขึ้นมา มันมีข้อวัตรในหัวใจ มันไม่ใช่ว่าวัตรร้าง ข้างในว่างเปล่า แล้วผู้กระแสสังคม อยากได้สิ่งใดก็ให้ว่วนเขาๆ แต่ของเรา เราทำเองทั้งสิ้น

นี่เวลาทำเอง เวลาเราทำเองขึ้นมามันเห็นคุณค่า เราทำมากับมือ เวลาอยากได้ขึ้นมา & พรรษา & พรรษากำลังฝึกหัดทำบริหาร พอ & พรรษาไป ๖ พรรษา ๗ พรรษาไปแล้ว เอาแล้ว คิดหาทางออกแล้ว นี่พูดถึงถ้าลูกใหม่มันไม่เป็นคลื่นขึ้นมาได้

แต่ของเรา เราคลื่นลูกใหม่นะ เราพยายามจะทำของเรา จะทำของเราละ เรามีสติสัมปชัญญะของเรา สิ่งใดที่ไม่ดีงาม เราไม่ทำเลย ไม่ควรทำ ทำแล้วมันเป็นบาปเป็นอกุศลทั้งสิ้น เพราะอะไร

เพราะเวลาเราเกิดมา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราอยากจะได้ประสบความสำเร็จ ประสบความสำเร็จมาจากไหนละ

นี่ใจ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระอรหันต์แสนกัป คำว่า “แสนกัป” ขึ้นมา” มันมีอำนาจวาสนาบาร์มี มันมีจุดยืนของมัน หัวใจมันคง สิ่งใดขึ้นมา ยืนให้เขาชัดเลย กระแสสังคมมาได้เลย ให้เขาชัดเข้ามา แล้วเรายืนอยู่ได้ไง

แต่ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนา เราไปกับเขา โยมบุรุษตายเพราะลาภ โยมบุรุษว่างเปล่าตายเพราะลาภสักการะ เห็นสิ่งนั้นดีงาม

แต่ถ้าคลื่นลูกใหม่ เห็นใหม่ เวลาคลื่นลูกใหม่มันจะเป็นคลื่นขึ้นมาได้ เราจะมีสติมีปัญญา เราจะมีน้ำใจของเรา เราจะมีกตัญญูของเรา เราจะมีปฏิบัติของเรา การปฏิบัติของเรา งานของพระ ทางจกกรม นั่งสมาธิภาวนา

เวลาหลวงตาท่านมาเยี่ยมวัดใด ถ้าทางจกกรมนะ ไม่มีรอยเดินเลยนะ ท่านเอ็ดเลยละ

หน้าที่ของพระๆ หน้าที่ของเราเดินจกกรม นั่งสมาธิภาวนาของเราขึ้นมา

ถ้าทำประโยชน์ขึ้นมา นั่นคืออะไร นั่นคือข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นผู้ฟื้นฟูขึ้นมา พอฟื้นฟูขึ้นมาให้เราฝึกหัด ให้เรามีการกระทำ ฝึกหัดกระทำนี้เครื่องอยู่ของใจ ใจมั่นว่าเหว ใจไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ พอใจไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์จะทำอะไร

ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเป็นเครื่องอยู่ของใจๆ พอเครื่องอยู่ของใจ

เวลาผู้ที่ปฏิบัติใหม่ๆ ในปฏิปทาพระอุดมคคกรรมฐานฯ เขาพุทโธๆๆ ทั้งวันทั้งคืนนะ

แล้วพุทโธทั้งวันทั้งคืนจริงหรือไม่จริง จริงหรือไม่จริง

เราบวชใหม่ๆ ก็เป็นอย่างนี้ เราบวชใหม่ๆ นะ มันร้อนมาก ร้อนมากเพราะก็คันคั่วจากหนังสือนี้แหละ พุทโธทั้งวันๆ เราก็พุทโธของเรา พุทโธๆๆ ถ้าอยู่คนเดียวจะพุทโธตลอด ถ้าไม่พุทโธแล้วมันแฉลบออกทันทีเลย พุทโธๆ พุทโธไว้ๆๆ แล้วเวลาจะนั่งสมาธิภาวนามันต่อเนื่องไป มันต่อเนื่องไป

หลวงตาท่านสอนะ วัวผูก วัวที่ผูกไว้ เวลาใช้งานเขาไปเอาจากที่เขผูกไว้ ถ้าวัวปล่อย วัวปล่อยจะใช้งาน มันต้องวิ่งไปหามันทั้งวัน

นี่เหมือนกัน วันๆ ปล่อยมันตามสบาย ปล่อยหัวใจ ปล่อยหมดเลย เวลานั้นสมาธิภาวนานี้วัวปล่อย ไปหามันมา ไปหามันมา

แต่วัวผูก วัวผูกคือผูกกับหัวใจไว้ พุทโธๆ พุทโธทั้งวัน พุทโธไว้ เราผูกไว้กับหลัก พุทธาณูสติ เวลาจะนั่งสมาธิภาวนาต่อเนื่องไป ถ้าต่อเนื่องไปมันจะได้มากขึ้นแค่นั้น เราก็พยายาม

เพราะถ้ามันเป็นโลก มันก็มองเรื่องโลกๆ เห็น มันมองธรรมไม่รู้เรื่อง ถ้าโลกๆ คูสิ ชาวไร่ ชาวนาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เขาลำบากลำบากขนาดไหน เขาหาอยู่หากินของเขาเพื่อดำรงชีพของเขา

เราเป็นนักรบ เขาลำบากลำบากกันทั้งวันๆ เขายังทำของเขาได้ เขาทำของเขาได้เพราะเขาต้องการพืชไร่ของเขาขึ้นมาให้ผลประโยชน์ของเขา ไร่ของเรา เราต้องการอะไร

เราฝึกหัดสติ เราต้องการสมาธิ เราต้องการปัญญา

ในเมืองานของเรา งานการรื้อถอนหรือชาติ งานของเราต้องวิเศษและมีคุณค่ามากกว่า ชาวไร่ชาวนา ชาวไร่ชาวนาเขาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เขายังทำของเขาได้ทั้งวันๆ แล้วทำของเขาแล้ว เวลาหน้าแล้ง น้ำหลาก เขายังประสพภัยพิบัติของเขาอีก เขาทำของเขาตลอดไป นี่ชาวไร่ชาวนา คิดสิ

นี่พูดถึงว่าถ้าเราเป็นโลกๆ มันก็มองได้โลกๆ ใจ

ถ้าคิดว่า ชาวไร่ชาวนาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินเขายังทำของเขาได้ทั้งวันๆ เราเป็นพระ ไหนว่าเป็นนักรบไป ไหนว่ามีอำนาจวาสนาไป ทำไมทางจงกรม ใ้โฮ! มันน่ากลัวขนาดนั้น นั่งสมาธิทำไมเราไม่ยอมเข้า

เราทำของเรา จะได้มากได้น้อยฝึกหัดไป นั่งสมาธิพอเต็มที่แล้วเราก็กู้ขึ้นมาเดิน เดินเสร็จแล้วก็ลงไปนั่ง แล้วก็หาจุดบกพร่อง ทำไมเป็นแบบนี้ เราวางหัวใจอย่างไร ทำไมอารมณ์เราเป็นอย่างนี้ แล้วเราก็กหาเหตุหาผล หาเหตุหาผลขึ้นมา

คูสิ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกก็อ่านได้ เทียบเคียงได้ มันมีหมดนะ แล้วประวัติครูบาอาจารย์มหาศาลเลย

เวลาไปอ่านประวัติหลวงปู่ขาว ท่านก็สร้างสมครอบครั้วมา แต่มันยังไม่ประสบความสำเร็จในครอบครัว เวลาบวชแล้วก็พยายามประพฤติปฏิบัติของตนขึ้นมาจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์

ครูบาอาจารย์ของเรา เพราะหลวงปู่ท่านตรวจสอบเอง เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์เพราะอะไร เพราะสิ้นกิเลส แล้วสิ้นกิเลสอย่างไร

ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมํคฺลมฺตฺตมํ เวลาครูบาอาจารย์ท่านคุยสนทนาธรรม ท่าน
ตรวจสอบกันนี้ไ้

ไอ้ของเราไอ้สมอมนักวิทยาศาสตร์ สมอโลกมันก็เรื่องโลกๆ ทำอะไรไม่ได้หรอก ก็เรื่อง
โลก จะทำอะไรก็ต้องทำทางวิชาการตีพิมพ์ในนิตยสารให้โลกรับรู้

โลก คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก

คนโง่มาก เรื่องโลกๆ

เรื่องธรรมๆ เขาเก็บไว้ภายใน การเก็บไว้ภายในนะ มันต้องมีสติสัมปชัญญะ เวลาคนที่ม
คุณธรรมในใจไ้ แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูด
แสดงธรรมไ้วันะ

“ภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอโดนโลกธรรม ๘ โดนเขาตีฉิ่นนินทา โดนเขากล่าวร้าย อย่า
เสียใจ ใ้หมองเรา”

มองเราศาสดาไ้ มองเราองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีใครโดนโลกธรรม ๘
รุนแรงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม
อยู่ คนนั้นทิ่ม คนนี้ตำ ไ้นั่นทำลาย เทวทัตนี้คนโน้นแท้ๆ เทวทัตยังผลักหินเพื่อจะฆ่าองค์สมเด็จ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่รุนแรงหรือ

แม้แต่โดนปองร้าย เทวทัตจ้างใ้หนักแม่นธนู ๔ คนไปยิง เอาอีก ๘ คนไปยิงไ้ ๔ คน
เอา ๑๖ คนไปยิงอีก ๘ คน นี่ไ้ จ้างคนไปฆ่าแล้วตัดตอนด้วย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลามาแล้ววันะ เทศนาว่าการจนนายแม่นธนูนั้นขอ
อโหสิกรรม แล้วขอบวช องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาพวกนักแม่นธนูจนสำเร็จหมดนะ
นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น เวลาภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอโดนโลกธรรมรุนแรงขนาดไหน อย่าเสียใจ ใ้หมองเรา
ใ้หมององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง

เวลามององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่างเพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์นะ ไม่มีสิ่งใดเข้าไปกระเทือน ธรรมชาติในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ เข้าไปไม่ได้เพราะอะไร

เพราะว่าสติสมบูรณ์ สิ่งที่ความสมบูรณ์ในใจนั้น มันเข้าถึงไม่ได้ โลกธรรม ๘ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ อยู่ข้างนอกนูน ไม่เกี่ยว ถ้าไม่เกี่ยวขึ้นมา ทำในใจอย่างนี้ นี่พูดถึงว่า คลื่นลูกเก่า

คลื่นลูกใหม่นะ เราบวชมาเป็นพระ เราพยายามประพฤติปฏิบัติของเรา ข้อวัตรปฏิบัติของเราสิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับการฝึกหัด ถ้ามันเป็นประโยชน์กับการฝึกหัด ถ้าคนใจเป็นธรรม มันมองเห็นแล้วมีคุณค่า

คนที่เห็นคุณค่านะ เก็บเล็กผสมน้อย คนที่เขาเก็บเล็กผสมน้อยเขาจะมีเงินมีทอง เขา รู้จักประหยัด รู้จักมัธยัสถ์ แต่ถ้าเป็นคนพาล นูนก็ไม่สำคัญ นี่ก็ไม่สำคัญ เป็นของคนนั้น เป็นของคนนี้ ของกูไม่ต้อง กูเก่ง กูแน่ กูยอด นี่พาล

แต่ถ้าเป็นคนที่เขาเป็นธรรมนะ เก็บเล็กผสมน้อย สิ่งใดที่เป็นข้อวัตรปฏิบัติ ทุกกฎๆ ของ เล็กน้อยที่เราควรทำ เราก็ทำ สิ่งใดที่เป็นประโยชน์กับเรา ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเป็นเครื่องอยู่ของ ใจๆ นี่ข้อวัตรปฏิบัติ

คนเราทุกคนไม่ใหญ่กว่าโลง

ทุกคนยิ่งใหญ่ขนาดไหน ไม่ใหญ่ไปกว่าโลงศพ

เวลาโลงศพขึ้นมา ในกรรมฐาน เวลาโลงศพ ท่านเทศนาว่าการ โลงศพที่ประดับประดา ด้วยดอกไม้ประดับประดาด้วยลายเทพพนมต่างๆ สวยงามทั้งนั้นนะ แต่ข้างในคือซากศพ

นี่ไง ใครจะยิ่งใหญ่ขนาดไหน ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าโลงศพ ต้องตายทั้งสิ้น แต่สิ่งที่โลงศพ เวลาตายแล้ว โลงศพที่สวยงาม ขนาดโลงศพที่สวยงามแล้วเขายังมองว่ามันเป็นเครื่องหลอกล่อตาคนโง่ เครื่องหลอกล่อตาใจ

เราทำบุญวาสนามากน้อยขนาดไหน เวลาคนตายขึ้นมาต้องการทองโลงทึบ เพราะอะไร เพราะเป็นเกียรติศักดิ์เกียรติคุณของครอบครัว ใช้น้ำมันเป็นเครื่องของสมณศักดิ์ เรื่องของโลก ถ้าเรื่องของโลกนะ สิ่งนี้มันแข่งขันชิงดีชิงชั่วกันได้

แต่คุณธรรม สัจจะความจริง มันเป็นความจริงในใจ อริยสัจ อริยสัจในหัวใจ เห็นไหม มันเกิดมาจากไหน มันเกิดมาจากหัวใจดวงนั้น บัณฑิตตั้ง สันติปฏิญญา หัวใจที่มันทุกขมันร้อนอยู่ที่นี่ หัวใจที่เกิดมาปุณฺณคนหนานี้

รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

รูป รส กลิ่น เสียงมันเป็นบ่วงของมาร เราไปติดเราไปข้อง ไปทุกข์ไปยาก ไปลำบากลำบากกับมัน เป็นพวงดอกไม้มันนะ คนโง่คนเขื่อนะ มันยุมันเชิดมันชูขึ้นมาเป็นพวงดอกไม้ของมาร

แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร มีสติสัมปชัญญะ รูปก็สักแต่ว่ารูป เสียงก็สักแต่ว่าเสียง

รูป รส กลิ่น เสียงมันมีของมันโดยธรรมชาติของมัน คนที่เขาใช้ประโยชน์กับมัน ในทางโลกทางธุรกิจ เครื่องเสียง เครื่องจัดงานบันเทิง แสงเลเซอร์ รูป รส กลิ่น เสียงเป็นธุรกิจ หาเงินได้ ใช้น้ำมันมันเป็นธุรกิจของเขา

แต่ใจเรา ใจของเราเวลามันรับรู้สิ่งใดแล้วมันสะเทือนนะ มันสะเทือนเพราะอะไรละ มันสะเทือนเพราะจิตนิสัย ใครสร้างสมสิ่งใดมา ใครสร้างสมสิ่งใดมามันไปเข้ากับกิเลสของตน มันก็ฟู แต่ถ้ามันไม่เข้ากับกิเลสของตน “ไม่ชอบ ไม่เป็นไร รูป รส กลิ่น เสียง รู้ทันหมด”

รู้ทันเพราะแจ้งไม่ชอบใจ แจ้งไม่ตรงกับกิเลสแจ้งใจ วันไหนตรงกับกิเลสแจ้ง ฟูหมดละ เป็นไปไม่ได้หรอก ถ้ามันมีกิเลสในใจ คนมีกิเลสในใจขึ้นมา

ทุกคนเกิดมาเพราะอวิชชาพาเกิด ทุกคนที่เกิดมามีอวิชชาทั้งนั้น ถ้าทุกคนเกิดมามีอวิชชาทั้งนั้น แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์

พอเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์มีสมอง มนุษย์ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

ในภพของมนุษย์มีร่างกายคอยบีบคั้น ความจำเป็นของธาตุขันธ์ที่ต้องการอาหารมันบีบคั้นให้คนทุกข์ แล้วเวลาคนทุกข์ นี่ภพของมนุษย์ไง มีกายกับใจๆ ใจ ร่างกายนี้แหละมันต้องการอาหาร ต้องการการดูแล ต้องการต่างๆ มันก็ต้องการดูแลเท่านั้นละ สิ่งที่มีมันบีบคั้นๆ มันบีบคั้นขึ้นมา แล้ววิตกกังวลในหัวใจ นี่มีกายกับใจ

ถ้ามีกายกับใจ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องหัวใจ

เรื่องของร่างกาย คนที่มีอำนาจวาสนา คนที่มีบารมี สิ่งที่น่าอัศจรรย์เครื่องอาศัยมันก็สมบูรณ์แบบ คนที่เกิดมาอำนาจวาสนาของคนต่ำต้อย อำนาจวาสนาของคนเกิดมาซึ่งทุกข์ขี้ยาก กรรมฐานขี้ทุกข์ กรรมฐานขี้ทุกข์มันก็ต้องทุกข์ต้องยากของมันไป แต่การทุกข์การยากไป นี่มันเป็นเรื่องของร่างกายไป

แต่ถ้าเรื่องของจิตใจนะ ใจเรื่องความทุกข์ความยากขึ้นมา เรามีสติสัมปชัญญะวางได้หมดเลย ทุกข์อยู่ที่ไหนไม่เห็นมี คนที่มีสติปัญญา กายกับใจๆ ใจ มนุษย์ถึงมีศักยภาพการจะประพจน์ปฏิบัติใจ มนุษย์เกิดมา ธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ไขสัตว์โลก แก้ไขที่หัวใจคนนี่ใจ

ปฏิสนธิจิตๆ จิตเดิมแท้ๆ ที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามันไม่มีจิตอยู่ เวลาจิตนี้ออกจากร่างไป นี่ซากศพ อยู่ในโลงที่สวองามหรือโลงที่ผุ

โลงที่ผุ โลงๆ โลงๆ คนคนนั้นทำความเลวทรามเอาไว้มากมาย เวลางานศพขึ้นมาไม่มีใครไปหอรอก มันมีแต่ศาลากับหมาสองตัว นั่งเฝ้ากันอยู่นั่นละ นี่เวลาโลงมันผุ

แต่ถ้าโลงมันดีงาม โลงนี้ โอ้โฮ! สวองามมาก เขาชื่นชมมาก แล้วคนมาในงานนั้น มหาศาลเพราะอะไร เขาเห็นแก่คุณงามความดีอันนั้น เขาเห็นถึงน้ำใจของคน เขาเห็นถึงการกระทำของคน คนที่ดีงามไป

แต่ถ้าคนมันชั่วร้ายหนักแผ่นดิน ใจพวกหนักแผ่นดิน เวลาเขาตายไปแล้ว สาธุ ทุกคนชื่นใจ ทุกคนเขาบอก เออ! ตายเสียที หมดเรื่องหมดราวไปเสียที ใจพวกโลงผุ โลงผุคือว่า พฤติกรรมมันเลวทราม มันทำเลวทรามขึ้นมาจนประชาชนเขาจับไม่ได้ สิ่งนั้นมันไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น พอไม่เป็นประโยชน์ ใครเป็นคนทำ

คนทำ คนทำ คนทำ คนทำคือหัวใจใจ เจตนาที่ทำดีทำชั่ว

คนมีกายกับใจทั้งสิ้น แล้วคนที่อำนาจวาสนาบารมีที่ดั่งาม เราทำคุณงามความดีของเราตลอดเวลา

หลวงตาแน่นย้าเลย เวลาท่านเทศน์ท่านสอน ใครจะดีจะชั่วมันเรื่องของเขา ใครจะดีจะชั่วมันเรื่องของเขา เราต้องมีจุดยืนของเรา เราจะทำคุณงามความดีไว้

เราจะทำคุณงามความดี เรามีสติปัญญาของเราจะทำคุณงามความดีของเรา เราพยายามทำแต่คุณงามความดีของเรา เห็นคนที่ทำชั่วทำเอาโรคเอาเปรียบเขาแล้วมีคนเชิดชูบูชา เราอยากจะเป็นอย่างนั้นหรือ มันได้มาด้วยอะไรนะ ได้มาด้วยอกุศล ทุจริต ไม่เป็นประโยชน์สิ่งใดๆ เลย

สิ่งที่ได้มานี้ของใช้ชั่วคราว มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ ของชั่วคราว แต่กรรมนั้นะ กรรมนั้นะ ที่ทำชั่วนั้นนะ ตกนรกอเวจี มันตกนรกอเวจีขึ้นมา พ้นจากนรกอเวจีขึ้นมา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเศษคนนั้นนะ เกิดมาแล้วสิ่งใดมันขาดแคลนทั้งสิ้น มีแต่ขาดมีแต่แคลน ไม่มีใครจุนเจือทั้งสิ้น นี่เวลามันขาดแคลนไป

นี่ไง เวลาสิ่งที่ได้มามันได้มาชั่วคราว ของใช้ชั่วคราว แค่มือไปเท่านั้นเอง แต่ผลกรรมที่มันทำ เราพอใจทำอย่างนั้นไหม คนมีสติปัญญาไม่ควรทำอย่างนั้น

ภาษาเรา พระกรรมฐาน เราอุตงค์มานะ เวลาไม่มีจะกินแสนทุกข์แสนยาก พอใจ ไม่มีจะกินจริงๆ เพราะไม่มีที่ให้บิณฑบาต มีเถรไปด้วย เก็บใบไม้ใบหญ้าต้มน้ำ นั้นแหละ แค่นั้นนะ

เราคิดจนถึงวันนี้นะ เพราะที่บ้านเรา เราเคยเลี้ยงหมู เราเคยเลี้ยงหมู โอ้ย! หมูมันยังกินดีกว่ากุนะ ไฉนที่เราทำๆ หมู อาหารนี้เศษอาหารเลย

แต่ชื่นใจ ไปกัน ๓-๔ องค์ โอ้ย! รื่นเริง เพราะอะไร เพราะมีพระมีหมู่คณะนิมนต์ให้ลงไปๆ ทุกคนเขาก็เห็นใจ แต่เราพอใจ เราชื่นเริง เราอาจหาญ ไฉนของเก็บกินพอประทังชีวิตเท่านั้น แต่ภาวนาของเราดี ภาวนาแล้วมันมีความสุข หมู่คณะที่ดีใจ พระเพื่อนฝูงที่ไปด้วยเป็นกัลยาณมิตรที่ดีงาม กัลยาณมิตรที่ดีงามนะ จะภาวนา จะอะไร เขาช่วยกันดูช่วยกันแล มันวางใจ มันทำได้ชื่นเริงอาจหาญ ทำด้วยความสุขความสบายดีมาก

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้มันเป็นกรณีของบุญ ใครสร้างบุญกุศลมา บางทีนะ บางที่ที่ถูกต้องไป มันมีลบลมคมในต่างๆ ร้อยแปด ไม่ควรเข้าไปที่นั่น

ในบุพพสิกขา ไม่ควรไปที่วัดสร้างใหม่ ไม่ควรไปที่ต้นไม้ที่มีลูก เพราะอะไร เพราะผลไม้ มันมีนกมีกามา คนจะมาเก็บผลไม้ นั่นมันเป็นที่ไม่สมควรจะไปทั้งสิ้น

เวลาสมควรที่จะไป ไปป่าช้า ป่าช้าที่ไม่มีคนนะ ทุกคนกลัว ไปอยู่ที่นั่น ไปอยู่ในเรือนว่าง ไปอยู่ต่างๆ ถ้ามันหาที่ได้ แต่ในปัจจุบันนี้หาได้น้อยมาก เพราะเข้าป่า เขาก็มีเจ้าหน้าที่ไม่ให้เข้า

สมัยหลวงตานะ ท่านบอกก้าวขาไปมีแต่ป่าทั้งสิ้น สมัยเรานั้นก็ยังพอเที่ยวได้ แต่สมัยนี้นะ สิ่งที่เป็นอุทยานต่างๆ เขาไม่ให้เข้าๆ ไม่ให้เข้าก็เรื่องของเขา เราเกิดมายุคนี้ไง เราเกิดมายุคนี้สมัยนี้ เราต้องปรับตัวกับยุคนี้สมัยนี้ แต่การปรับตัวของเรา ปรับตัวด้วยสภาพแวดล้อม แต่เราก็จะภาวนาของเราไป

เราจะภาวนาของเรา เพราะว่างานของพระๆ แล้วถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง นี่คลื่นลูกใหม่ คลื่นลูกใหม่ที่มีมันเป็นสิ่งที่ดีงาม ถ้าคลื่นลูกใหม่ทำแต่สิ่งที่เลวทราม แล้วการกระทำพฤติกรรมอันนั้นนะ เวลาตายไปโลงศพ ไม่ต้องตายหรอก

เวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน สมัยนั้นสมัยสงครามโลก มันตัดขาดแคลนไปหมดนะ แล้วหลวงปู่มันได้มา ให้ลูกศิษย์ก่อนๆ แล้วเวลาสิ่งใด เพราะหลวงตาท่านเป็นคนควบคุมดูแล เวลาหลวงปู่มันท่านเก็บผ้าไว้เองเลย แล้วบอกให้มหาเลือกก่อน นี่ไง มันจะเห็นทำอยู่แล้วนะ ผ้ามันขาด ปะชำปะชากขนาดนั้นนะ

นี่ไง คนมีน้ำใจ เห็นไหม ของตัวเองไม่จำเป็น ของตัวเองเอาไว้ก่อน ให้คนอื่นก่อนๆ หลวงปู่มันท่านก็ให้คนอื่นก่อน จนหลวงตาท่านบอกเลย อันนี้มันก็ให้คนอื่นๆ แล้วของท่านอาจารย์ละ

หลวงปู่มันบอกว่า ไม่เป็นไร หัวหน้าเมื่อไหร่ก็ได้ ใจข้างหลังมันไม่มีใครดูแลหรอก ให้พระเล็กเถรน้อยมันก่อน พระเล็กเถรน้อยที่มันตัดขาดแคลน ให้พระเล็กเถรน้อยก่อน หัวหน้าเดียวเขาก็ให้เอง

นี่หัวหน้าๆ หัวหน้าหลวงปู่มัน กับผู้ที่คุ้มครองดูแล คนที่อุปฐากอุปถัมภ์คือพระมหาบัว
นุ่งแต่ผ้าขาวๆ เพราะอะไร มันขาดแคลนไง

ความที่ผ้าขาวๆ นี่ไม่ใช่เราจะอดเขว่าขาด แต่ให้คนอื่นก่อนๆ เวลาอย่างนี้ นี่เวลา
ถ้าสิ่งใดแล้วมันยิ่งใหญ่

แต่ถ้ามันโลงศพๆ นะ มันเก็บไว้ก่อน ทุกอย่าง ยิ่งขาดแคลนยิ่งกลัว ยิ่งขาดแคลนยิ่งว่า
เพราะมันขาดแคลน เราต้องสะสมไว้ก่อน

แต่เวลาครูบาอาจารย์นะ ขาดแคลน ให้คนที่มันทุกข์มันยากก่อน ให้คนที่มันไม่มีใคร
คุ้มครองดูแลก่อน แล้วพอถึงที่สุดแล้วถึงให้ท่าน แล้วถึงที่สุด หลวงตาท่านเล่าเอง ถึงที่สุดแล้ว
ในสกลฯ เขาเอาผ้ามาให้ ๓ ไม้ม ๔ ไม้ม

แล้วเวลาถามเขาเลย เพราะหลวงตาท่านนักเหตุผล ผ่านนี้เอาอย่างไร มันหาไม่ได้

ซื้อหลังร้าน หน้าร้านไม่มีหรอก คือซื้อตลาดมืด เขาหาจากตลาดมืดนะ มาถวายหลวงปู่
มัน ผู้ที่เขาในฐานะเขาทำได้ เขาหาจากตลาดมืดมา

นี่พูดถึงว่าเวลาตัดขาดแคลน นี่มันยิ่งใหญ่อย่างนี้ คลื่นลูกเก่านี้

แล้วคลื่นลูกใหม่มันมาจากไหน คลื่นลูกใหม่เราต้องสร้างสมของเราขึ้นมา สร้างสม
หัวใจเราให้ยอมรับเหตุและผล ให้ยอมรับความเป็นสาธารณะไง แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติไป
พอคลื่นลูกใหม่มันภูมิไฉนะ ความเสมอภาพกัน ความเห็นกัน อย่าไปปดมดเท็จ อย่ากะล่อน
อย่าปลิ้นปล้อน พูดอย่างทำอย่างใช้ไม่ได้

เวลาเข้าพรรษา เราอธิษฐานอุดงค์กัน อธิษฐานจิตตั้งเป้า ต้องมีความสัตย์ คนมีความ
สัตย์ หลวงตานั่งตลอดรุ่ง เราตั้งสัจจะแล้วต้องทำให้ได้ นี่คนมีสัตย์

ไอ้พวกเรามันไม่มี มันมีแต่เลศนัย เวลานั้นแล้วคอยพลิกคอยแพลง เวลาเจอทุกข์ยาก
เจอความจริงหน่อย หลบแล้ว อธิษฐานไว้ เอาไว้ก่อน

แต่ถ้าคนมีสัตย์ๆ ไง เขามีสัจจะ เขาไม่กะล่อนไม่ปลิ้นปล้อน ไม่พลิกไม่แพลงไง แล้วมัน
อยู่ด้วยกันนะรู้ คีล เราจะรู้ได้ตอนอยู่ด้วยกัน ๕ ปี ๑๐ ปี เราบวชมา ๔๐ กว่าปีแล้ว อยู่ด้วยกัน

มา ๕ ปี ๑๐ ปีมันเห็นหมดนะ จิตนิสัยก็เห็น ชอบอะไรไม่ชอบอะไรรู้หมดนะ นี่ไง ศีล จะรู้ได้
ตอนอยู่ด้วยกัน

ธรรม ธรรมก็หัวใจเป็นธรรมไง หัวใจเป็นธรรม ถ้าหัวใจเป็นธรรม เอ็งเหยียบย่ำเขาได้
อย่างไร เอ็งหลอกหลวงปลิ้นปล้อนได้อย่างไร

ถ้าหลอกหลวงปลิ้นปล้อน หลวงตาท่านสอนนะ อย่าเหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าแล้วแสดง
ธรรม

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ศีลธรรมนั่นนะคือศาสดา ศีลธรรมคือองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เอ็งกะล่อน เอ็งปลิ้นปล้อน ผู้ใดที่โกหกมดเท็จแล้วจะทำชั่วอย่างอื่นไม่ได้อีก
เลย ไม่มี ลองได้โกหกมดเท็จแล้วมันทำได้ทั้งนั้นนะความชั่ว ความชั่วที่มึงจะทำอีกมันมากมาย
มหาศาล ให้อพวกโลงผุ โลงผุๆ ใช้ไม่ได้ ถ้าใช้ไม่ได้แล้ว คลื่นมันจะขัดขาคศพันออกไปจาก
ทะเล

ในธรรมในวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงนะ ถ้า
เป็นสัจจะเป็นความจริง มันจะขัดให้อพวกทุจริตพ้นออกไปจากศีลจากธรรม แล้วถ้าให้อพวกทุจริต
มันอยู่ในศีลธรรมเหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าแล้วแสดงธรรม คือไปปดมดเท็จ โกหกหลอกหลวงปลิ้น
ปล้อนกะล่อน แสดงธรรมนะ นี่เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าแล้วแสดงธรรม นี่หลวงตาท่านพูด ท่าน
ย่าของท่านบ่อย

ฉะนั้น เวลาเรา เราจะเป็นคลื่นลูกใหม่กัน คลื่นลูกเก่าพัดเข้าฝั่งไปแล้ว ครูบาอาจารย์
ของเราสิ้นชีวิตไปแล้ว นิพพานไปแล้ว ทำคุณงามความดีเป็นที่เราชื่นชูบูชา ถ้าไม่มีครูบา
อาจารย์ ไม่มีคนชี้นำ เราจะมากันอย่างนี้ไหม

สังคมที่เราสุขเราสบาย เราว่าเราสุขเราสบายนะ บิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้งนี้แสน
สุขแสนสบาย เพราะชีวิตนี้มันเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง แล้วเราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา ถ้า
มันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเพราะการกระทำ

คน ดูสิ เขาจะได้ผลไม้ม่า เขาต้องปีนต้นไม้เพื่อจะเก็บผลไม้ม่าเพื่อดำรงชีพ นี่ก็
เหมือนกัน เราอยากได้ความสุขความสบายในหัวใจ เราก็เดินจงกรม นั่งสมาธิ วิหารธรรมใน
วิหารธรรม

เวลาการกีฬาเขาออกแรงของเขาได้ มันถึงเวลามันมีสารออกมาที่ให้ความสุขใน

นี้ไง เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันรื่นเริงนะ

ไม่ใช่ “เฮ้ย! เดินจงกรมทำไม เฮ้ย! นั่งสมาธิทำไม อยู่ดีๆ สบายกว่า นั่งเฉยๆ สบายกว่า”

นั่งเฉยๆ นั้นนะโรคภัยไข้เจ็บเต็มตัวเลย เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นั้นนะบริหารร่างกาย สุขภาพกายแข็งแรง สุขภาพจิตดีงาม ดีงามเพราะอะไร

ดีงามเพราะเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง นี่ไง เราทำคุณงามความดีถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เราเชื่อฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เราเชื่อในศีลในธรรมไง ถ้าเราเชื่อในศีลในธรรม เราประพฤติปฏิบัติของเรา แล้วเวลาศีลธรรม ในศีลในธรรมเลย

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมีอุปสรรคขึ้นมา ถ้าเสียจริตนิสัย ยกเว้นภิกษุผู้เฒ่า ภิกษุผู้เฒ่าเวลาผู้เฒ่าเฒ่าแล้วมันทำอย่างนั้นไม่ได้ ยกเว้น ไม่มีปัญหา เว้นไว้แต่ผู้ป่วยผู้เฒ่าเป็นครั้งคราว ถ้าผู้ป่วยผู้เฒ่าเป็นครั้งคราว ใ้ฉันเราไม่ได้เหยียบ

ดูสิ หลวงปู่มันเวลาท่านชราภาพ เวลาหลวงตาท่านพยายามจะให้ฉันน้ำมะพร้าว

ไม่ได้

ไม่ได้เพราะอะไร

เพราะไอ้พวกตาต้าๆ ไอ้พวกตาต้าๆ คือภิกษุบวชใหม่ ภิกษุบวชใหม่พวกเรพวกกำลังจะแสวงหา กำลังก้าวเดิน เราอยากได้สิ่งที่มันใจ เราอยากได้ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง แล้วเราเองเราก็นั่งฟัง ฟังฟังหลวงปู่มันๆ

แล้วหลวงตาท่านเห็นว่าหลวงปู่มันท่านชราภาพแล้วไง เวลาป่วยครั้งสุดท้ายเป็นวันโรค ๘ เดือน ฉันอาหารตอนเช้าไม่ได้ หลวงตาท่านเคารพบูชาของท่าน ท่านเอาน้ำมะพร้าวขึ้นไปเพื่อจะให้ท่านฉันในเพลไง

บอกไม่ได้ๆ

ฉันในเพลนะ แล้วบอกไม่ได้เพราะอะไร เพราะไอ้ตาดำๆ มันมองอยู่ไง ไอ้ตาดำๆ ที่มันหวังฟัง

ถ้ามันหวังฟังนะ ถ้ามันเห็น มันเชิดชูบูชามันก็ฟังได้ ถ้าจิตของมันแท้ๆ ก็เลสในใจของมันแท้ๆ มันยังไม่แนใจของมัน แล้วมันหวังฟังครูบาอาจารย์ มันก็ดูสัญลักษณ์ ดูภาพภายนอก แล้วภาพภายนอกถ้ามันผิดหวัง มันผิดหัวใจมัน มันก็เรรวนไง นี่หลวงปู่มันท่านสละขนาดนี้

หลวงตาท่านถามเลย ให้ฉันนำมาะพร้าวได้ไหม เพราะว่าฉันอาหารไม่ได้แล้ว

ไม่ได้

ไม่ได้เพราะอะไร

เพราะไอ้พวกตาดำๆ มันมองอยู่

อย่างนั้นไอ้พวกนั้นก็เทวทัต หลวงตาขึ้นเลย ไอ้พวกนั้นก็เทวทัต คอยแต่จับผิด

แต่มันเป็นเรื่องความรู้สึกนึกคิดในใจของคน มันเป็นเรื่องความรู้สึกนึกคิดของพระหนุ่มๆ พระที่เพิ่งบวชใหม่

พระที่เพิ่งบวชใหม่เวลาความคิดมันตกขอบ มันมองอะไรมันมองด้านเดียว ถ้าดีต้องดีอย่างนี้ๆ ถ้าไม่ดีต้องไม่ดีอย่างนี้ๆ มันมองตกขอบเพราะมันไม่มีประสบการณ์ไง มันไม่รู้หรือกว่าหลวงปู่มันท่านเข้มแข็งเข้มงวดมาทั้งชีวิต ไอ้เนี่ยมันบั่นปลายของท่านแล้ว แต่ท่านก็ไม่ทำ นี่ไง ลูกศิษย์ลูกหาของหลวงปู่มันท่านถึงเคารพเชิดชูบูชา

การเคารพเชิดชูบูชา เพราะเคารพเชิดชูบูชาจากคุณธรรมในใจของท่าน เคารพเชิดชูบูชาด้วยการเสียสละความสุขส่วนตัวของท่านเพื่อให้พวกตาดำๆ มันมั่นใจในตัวท่าน ถ้ามันมั่นใจมันก็หวังฟัง หวังฟัง มันก็เดินจงกรม มันก็นั่งสมาธิ มันก็จะไผ่ดี ทำดี ถ้ามันไม่เชื่อใจมันก็ไม่อยากทำ

มันต้องเอาชนะกิเลสในใจของตนก่อนไง มันต้องเอาชนะความคิดในใจของตน แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงในใจของตน แล้วมันเป็นจริงในใจของตน มันเป็นปัจเจกจัดตั้ง เป็นสันติปฏิริโก เพราะใจมันเป็น

เพราะใจมันเป็น มันเป็นมาจากไหน

มันเป็นมาจากการคุ้มครองดูแลของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา

นี่ถ้ามันเชิดชูบูชามันเป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่พวกโลงฟูๆ แอบอ้างไปเรื่อย เดินเฉียดไปก็
แหม! กรรम्मฐานๆ กรรम्मฐานโลงฟูๆ ใจ โลงฟูมันไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็น
อันกับตัวเขาเอง ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันจากตัวของเขา เพราะข้อวัตรปฏิบัติมันเสื่อมทราม โลง
ฟูๆ แล้วพฤติกรรมที่การกระทำแล้วมันก็กลับมาเป็นเครดิตของตน เป็นเครดิตในทางลบ ในทาง
ที่ไม่เอาไหน ในทางที่ว่าหนักแผ่นดิน ในทางที่ว่าเวลาถ้าตายไปแล้วทุกคนชื่นใจ แผ่นดินสูงขึ้นๆ
ไ้พวกหนักแผ่นดิน หนักกรรมวินัย

บวชมาเป็นพระเพื่อจะแสวงหา เพื่อจะประพฤติปฏิบัติ เพื่อจะให้มีความดีในใจของ
ตน แล้วอยู่แบบหนักแผ่นดิน ข้อวัตรปฏิบัติทำลายมันทั้งสิ้น ทำลายมันตั้งแต่ภายใน ทำลายมัน
ตั้งแต่ความคิดของตน แล้วทำลายทั้งคณะสงฆ์ ทำลายทั้งสิ้น ไ้พวกโลงฟูๆ นะ แต่มันเป็นด้วย
นิสัยความเป็นพาล ความเป็นพาลของธาตุ ธาตุมันพาล เห็นไหม

น้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้หรอก น้ำเข้ากับน้ำ น้ำมันเข้ากับน้ำมัน ลูกศิษย์ของพระสารี
บุตร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเข้ากันโดยธาตุ ลูกศิษย์ของพระสารีบุตรเป็นผู้
ที่มีปัญญา มีเขาวนด์ดีทั้งสิ้น ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะชอบฤทธิ์ชอบเดช ไปเป็นลูกศิษย์ของ
พระโมคคัลลานะ ลูกศิษย์ของเทวทัตมันก็เป็นพวกพาลทั้งสิ้น มันเข้ากันโดยธาตุเพราะมันชอบ

ความชอบ คำว่า “ชอบ” ใจ รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร
ถ้าสติปัญญามันมีเท่าแล้ว รูป รส กลิ่น เสียงมันก็มีอยู่ของมันโดยสัจจะโดยความจริงของมัน
มันสักแต่ว่า ใจของเราต่างหาก ใจของคนต่างหาก ตัดหาความทะยานอยากในใจของเรา
ต่างหากไปขึ้นไปชมรูป รส กลิ่น เสียง อย่างดั่ง อย่างใหญ่ อย่างมีคณับหน้าถือตา อย่างชอบ
ใจ

เฮ้ย! แล้วชีวิตมันจะ ความทุกข์ในใจมันจะ ทำไมมันไม่ทำอะไร ไ้พวกหนักแผ่นดิน เอวัง